

Sexuálne ospravedlnenie Týmto sa chcem ospravedlniť prítomným i neprítomným dádam, že na ne tak civím a zízam. Viem, niekomu to je nepríjemné, niekoho to privádza do pomykova, čo mrzí ma doslova, no ťažké je nedívať sa, keď má človek oči, ťažké je nehľadiť, keď je človek hľadajúci. Ospravedlňte ma, naozaj nie je v mojej moci, zmeniť prirodzený chod vecí. Ak spôsobujem nejaké ťažkosti, rád vynahradím škody od kosti, materiálne hmotou a duševné dušou. No keď ste, dovoľte mi prosím na vás pozrieť alebo sa zahaľte celé, podľa návodu proroka z Arábie, skôr, než sa do vás moje oko vpije. Snád vám článok tento bude slúžiť ako vysvetlenie a malé zadostučinenie, aby sme pokrivené veci v jasnejšom uvideli svetle. Všetci sme

alebo boli sme hľadajúci, v každej žene pravzor dokonalej partnerky uvidieť túžiaci. Ved' základný zákon života nám hovorí: Z lásky narodil si sa, lásku teda hľadaj a z lásky zase život plod' a ďalej dávaj. K dokonalému zákonu tomuto iste aj dokonalá partnerka patrí, ved' kto by dokonalý zákon nedokonalým skutkom chcel naplniť, zaiste by mohol len pochybiť. No a tu teda príčina večného hľadania, večného obzerania a vyzerania, prezerania a skúmania. Ved' dokonalosť nie ľahké nájsť, len tak to dokážem, že z každého trochu vezmem a vyskladám v mozaiku celistvú. Tu úlomok dokonalej krásy, tam záblesk ladnosti, tam iskra nepomenovateľnosti, tu zas niť spriaznenosti. Ako archeológ z úlomkov celistvú amforu skladá, tak hľadač dokonalosti v pohľadoch mnohých svoju vyvolenú hľadá.

Bud' teda Proroka hlas nasledujte alebo sa s tým zmierte, bud' úplne zahaľte svoje návnady alebo dovoľte očiam cudzím spočinúť na vás bez vady.

Ved' už na gymnázium hľadel som do výstrihu učiteľke matematiky pri odpovedi z aritmetiky. Jedna moja časť premýšľala nad problémom hlbokým, zatiaľ čo druhá dumala nad výstrihom širokým. No keď sadol som si do lavice, nevedel som o tom více. Neveril som, keď mi spolužiaci vraveli, kam celý čas moje oči hľadeli. Akési podvedomie to tu funguje, človek si veci ani neuvedomuje. A čo to tí muži v tom výstrihu hľadajú, prečo radšej nehľadia priamo na hlavu? Snád' materinskej energie zdroj, spomienka na skoré detstvo, kedy odtiaľ nám spása prišla, život nám prúdil rovno do útrobov vnútra? Alebo je to symbol inakosti, čo iné je, to oči priťahuje? Alebo to, čo prečnieva, tam zrak náš vyčnieva? Tak, ako bleskozvody, že vyčnievajú a špicaté sú, ľahko blesky priťahujú, tak aj pohľady sťa blesky ľahko na veciach vyčnievajúcich spočívajú? Nech je to už tak, či tak, zrak je prelietavý vták. Či myslíte, že zrak môže ublížiť? Kto žije, si neporadí, stále vôkol seba hľadí, kto nechce byť nazeraný, nech chodíva zahalený.

Ved' prvé, čo človek všimne si, sú tela obrysy. Až za druhé potom tuší, oblity krásy v ženskej duši. Tak, ako v mužskej duši zase hranatosť sa zračí, cieľavedomosť a neústupnosť mužovi cestu značí. A práve preto tie oblity hľadá,

tú vnímavosť a jemnosť, doplniť si žiada. Obliny duše zrakom upreným vypátrať sa snaží, môž byť jeho pohľad na tele ženy páli ba až praží. Až za tretie dosiahne muž vnútorného mieru, keď objaví spriaznenosti duší plnú mieru.

Celibát

Poznám jedného, radšej nemenujem, čo v celibáte žije. No nie tak, žeby sa ženy vzdal kvôli ušľachtilým cieľom, lež naopak, všetky ušľachtilé ciele Žene podriadil. Nič menej dokonalé, než Ženu nehľadá. Pochopiť ho, je ťažké pre našinca, pokúsme sa však hádanku priviesť do konca.

Teda začalo to tak, že priateľka jeho na pol roka do Ameriky odišla. Za týchto podmienok nechcel so ženami nič mať, len na tú svoju chcel spomínať. No ona tam potvora vstúpila do tajných služieb a za pol roka na rodné Slovenko sa vrátila, lež nie taká, aká bola, ale v úplnom prestrojení, zmena identity sa tomu hovorí. Tajné poslanie tu plniť mala a tak nikto ju poznať nesmel. A človek náš vedel, že v meste jeho sa nachádza, no na nepoznanie zmenená. A tak zíval a pozeral po každej, či v niektorej by snád tú svoju nerozpoznal.

A ona, hoc by ho aj poznala, ani obrvou nesmela dať znať, že by si na nejakú minulosť spomínala, lebo veľké poslanie by načisto zmarené bolo. A tak len akoby nanovo a úplne odznovu si začať mohli. Maximálne že ak si povedali: Cítim sa s tebou tak, akoby sme sa poznali už od dávnych dôb. Ale nič viac, žiadna spomienka, ani náznak toho, že by si kedysi sľúbili vernosť, nesmel byť vyslovený. No a navyše, pokiaľ plnila svoje poslanie, nesmela sa zaväzovať, mohla len priateľské vzťahy nadväzovať. Takže bolo treba čakať, kým lehota poslanca uplynie, až potom bude dovolené obom skutočne prejať svoje city, až potom im bude dovolené rozpomenúť sa na celú minulosť a na všetky sľuby, ktoré si boli bývali dali, až potom im bude dovolené odhaliť svoju pravú a skutočnú identitu. No poslanie ešte stále trvá, ba dokonca náš človek ani nie si je istý, ktorá je tá pravá, lebo v mnohých tuší náznaky, ale celok uniká. A tak náš človek vyzerá tak nejak divne, akoby ani nebol z tohto sveta. Verný je jedinej, ale tej niet. Hľadá ju v každej a predsa ju v žiadnej nenachádza. Čaká na ukončenie lehoty a ostatní sa ho nechápavo pýtajú: Na čo čakáš? A on odpovedá: Na svetový mier čakám, lebo ten je kľúčom k láske, celostný, celobytný a celovesmírny mier je pôdou, z ktorej vyrastie láska. Lebo ten je poslaním, prečo je láska tu a prečo vyčkáva a je trpezlivá. No pochopili by ste ho?

Takže to bol príbeh o celibáte, nie proti ženám, ale pre Ženu, za Ženu, kvôli Žene.